

По вратитѣ чужди чука;
Чака всичко на сполука.

Край града, при пуста црква,
Спи, осъмва и замръква!

Люб. Бобевски.

Храбростъ! . . .

Кучетото върви гордо, гордо изъ гората
и говори:

— Нѣма по-храбро животно отъ мене! . . .
Вчера задушихъ въ устата си страхливия заякъ,
а горката лисица! . . . безъ крака остана да бѣга

изъ храсталаци, баири, долини. . . Днесъ пъкъ
хубаво ощипахъ глупавия вълкъ; той ще про-
глуши гората отъ болки. Останала е баба меца